

Nekaj velikega in naj bo to ljubezen (1) – Jezus nam prihaja naproti

Prvi članek iz zbirke besedil o razločevanju poklicanosti, ki nosi naslov »Nekaj velikega in naj bo to ljubezen«; kajti vsak človek je poklican, da odkrije božji načrt za svoje življenje.

31. Jul. 2021

»Naslednji dan je Janez spet stal tam in še dva izmed njegovih učencev. Ozrl se je na Jezusa, ki je šel mimo, in

rekel: 'Glej, Božje Jagnje!' Učenca sta slišala, kar je rekel, in odšla za Jezusom. Jezus pa se je obrnil, in ko je videl, da gresta za njim, jima je dejal: 'Kaj iščeta?' Rekla sta mu: 'Rabi (kar v prevodu pomeni učitelj), kje stanuješ?' Rekel jima je: 'Pridita in bosta videla.' Šla sta torej in videla, kje stanuje, ter ostala pri njem tisti dan. Bilo je okrog desete ure« (Jn 1,35-39). Učenca iz tega evangeljskega prizora sta drugim o tem dogodku gotovo pripovedovala z veliko ganjenostjo. Šlo je za najpomembnejši trenutek njunega življenja: dan, kot sta prvič srečala Jezusa iz Nazareta.

V resnici je srečanje s Kristusom odločilna izkušnja za vsakega kristjana. Benedikt XVI. je to odločno izpostavil ob začetku svojega pontifikata: »Na začetku kristjanovega bitja ni neka etična odločitev ali velika ideja, ampak srečanje z nekim dogodkom, z neko

Osebo, ki daje njegovemu življenju novo obzorje in s tem njegovo odločilno usmeritev.«^[1] Nadvse pomenljivo je dejstvo, da nas je tudi papež Frančišek želel spomniti na to že na začetku: »Vabim vsakega kristjana, kjerkoli že je, naj še danes obnovi svoje osebno srečanje z Jezusom Kristusom, ali se vsaj odloči za srečanje z njim in ga vsak dan nenehno išče.«^[2] Na teh straneh se želimo odzvati na to povabilo, tako da sledimo stopinjam najmlajšega izmed apostolov, svetega Janeza.

Kdo je Jezus Kristus zame? Kdo sem jaz za Jezusa?

Četrty evangelij z lepo mislijo povzame istovetnost mladega Janeza: bil je »učenec, ki ga je Jezus ljubil«. S tem je bilo v resnici povedano vse: Janez je bil nekdo, ki ga je imel Jezus rad. To prepričanje v njem tudi po mnogih letih ni ugasnilo, temveč je postalo še močnejše: »Ljubezen je v

tem – ne v tem, da bi bili mi vzljubili Boga. On nas je vzljubil« (1 Jn 4,10). Brez dvoma je bila gotovost o Gospodovi ljubezni do njega tisto, zaradi česar je lahko vse do konca svojih dni ohranil globoko in nalezljivo veselje, prav takšno, kot veje iz njegovega Evangelija. Vse se je začelo tistega dne, na obrežju reke Jordan.

In mi, smo kdaj doživeli tako globoko srečanje, kot ga je Janez? Tudi če smo kristjani že mnogo let in že vse življenje molimo, je dobro, da se za trenutek ustavimo in pomislimo: »Kdo je Jezus Kristus zame? Kaj predstavlja Jezus v mojem dejanskem življenju, danes in zdaj?« S pomočjo tega razmisleka lahko ocenimo, kakšna je naša vera. »Ampak pred tem vprašanjem je še neko drugo, na neki način pomembnejše, neločljivo in predhodno [...] vprašanje: Kdo sem jaz za Jezusa Kristusa?«^[3]

Ni nenavadno, če smo ob teh vprašanjih nekoliko zmedeni: Kdo sem jaz za Jezusa Kristusa? Kdo sem jaz? Ustvarjeno bitjece? Rezultat evolucije? Zgolj še en človek več ..., ki mora izpolnjevati svoje dolžnosti? Kako name gleda Jezus? K osvetlitvi tega razmišljanja lahko pripomore, če se ozremo k svetnikom. Ko so nekoč podobno vprašanje zastavili sv. Janezu Pavlu II., je odgovoril: »Poglej, ti si božja misel, ti si utrip božjega srca. Ta trditev je, kakor bi rekel, da imaš v nekem smislu neskončno vrednost, da v božjih očeh šteje tvoja neponovljiva edinstvenost.«^[4] Tako kot vsi svetniki je tudi on odkril, kako zelo smo mi za Boga pomembni. Nismo zgolj ustvarjena bitjeca, služabniki, ki bi bili na svetu kar tako in bi morali zgolj delati to, kar bi Bog hotel. Smo njegovi resnični prijatelji. Vse, kar je naše, je zanj pomembno in zato za nas skrbi ter nas spremlja skozi vse

življenje, četudi včasih tega ne zaznamo.

Vse to ni pretiravanje. Jezus sam je rekel svojim apostolom: »Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje. Vi ste *moji prijatelji* [...], vas sem imenoval *prijatelje*, ker sem vam razodel vse, kar sem slišal od svojega Očeta« (Jn 15,13-15). To so aktualne besede: Jezus »živi in to sedaj pravi tudi vam. Poslušajte njegov glas in bodite zelo pozorni; vsakomur od vas ima kaj povedati.«^[5] Kdo sem torej jaz za Jezusa Kristusa? Sem prijatelj, ki ga ima rad z vso ljubeznijo; sem utrip njegovega srca. Takšen sem jaz v Njegovih očeh. »Če ti uspe s srcem ceniti lepoto tega oznanila in če dovoliš Gospodu, da te najde; če mu pustiš, da te ljubi in odreši; če skleneš prijateljstvo z Njim in se začneš pogovarjati z živim Kristusom o konkretnih stvareh tvojega življenja, bo to velika izkušnja, temeljna

izkušnja, ki bo podpirala tvoje krščansko življenje. To je tudi izkušnja, ki jo boš lahko sporočal drugim mladim.«^[6]

Da bi iskal Kristusa!

29. maja 1933 je neki mladi študent arhitekture prvič prišel na pogovor s sv. Jožefmarijem. Ime mu je bilo Ricardo Fernández Vallespín. Mnogo let pozneje se je spominjal: »Oče mi je spregovoril o stvareh v zvezi z dušo ... Dal mi je nekaj nasvetov, me spodbujal, da bi bil boljši ... Živo se spominjam, kako je oče, preden sva se poslovila, stopil h knjižni polici, prinesel neko knjigo, ki jo je tudi sam uporabljal, ter na prvo stran kot posvetilo zapisal naslednje besede: 'Da bi iskal Kristusa. Da bi našel Kristusa. Da bi ljubil Kristusa.'«^[7] Ob tistem srečanju je tudi sv. Jožefmarija hotel na prvo mesto postaviti najpomembnejše: osebno srečanje z Gospodom.

Apostol Janez je začel Jezusa iskati, ne da bi natančno vedel, koga je iskal. Vedel pa je, da išče nekaj, kar bi napolnilo njegovo srce. Čutil je žejo po uresničenem življenju. Ni se mu zdelo dovolj živeti zato, da bi delal, služil denar in počel isto kot vsi drugi ..., ne da bi videl onkraj obzorja svoje majhne dežele. Njegovo srce je bilo nemirno in ta nemir je hotel potešiti. Zato se je pridružil Krstniku. In ravno ko je bil pri njem, je mimo prišel Jezus. Janez Krstnik mu je namignil: »Glej, Božje Jagnje!« On in njegov prijatelj Andrej »sta slišala, kar je rekel, in odšla za Jezusom« (Jn 1,36-37).

Kaj pa lahko mi storimo, da bi sledili korakom mladega apostola? Na prvem mestu lahko poslušamo svoje nemirno srce; ga upoštevamo, ko pokaže svojo nepotešenost, ko mu ni dovolj *posvetno* življenje, ko si želi nekaj več od zemeljskih stvari in zadovoljstva. In lahko se približamo

Jezusu. Morda je bilo v našem primeru v bistvu precej lažje kot v Janezovem. Morda so nam že mnogi ljudje pokazali, kje je Jezus: že v »otročtvu [smo se] čisto naravno naučili klicati Boga. Kasneje so nam na tisoče načinov učitelji, sošolci in znanci pomagali, da nismo izgubili izpred oči Jezusa Kristusa.«^[8] In tudi sedaj ga lahko iščemo: »Hrepeneče ga išcite, išcite ga v vas samih z vsemi vašimi močmi. Če se boste tako trudili, si upam trditi, da ste ga že našli in ste že vstopili v osebni odnos z njim, ga ljubite in ste začeli vaš pogovor v nebesih.«^[9]

Da bi našel Kristusa!

Ko sta Janez in Andrej začela hoditi za Jezusom, sta se najbrž znašla v nekoliko kočljivem položaju. Podala sta se na pot za tem človekom – ampak kako naj ga ogovorita? Ni namreč ravno običajno, če nekoga ustaviš in ga vprašaš: »Si ti Božje

Jagnje?« In vendar jima je to rekel Krstnik in v bistvu je bilo to vse, kar sta vedela o Njem ... Morda sta skupaj preudarjala, kaj naj storita, ko jima je Jezus sam »ko je videl, da gresta za njim, dejal: Kaj iščeta?« (Jn 1,38).

Gospod je ganjen ob mladih in nemirnih srcih. Zato nam On sam, kadar ga iskreno iščemo, stopi naproti na najbolj nepričakovan način. Sveti Jožefmarija se je vse življenje spominjal svojega prvega *osebnega* in nepričakovanega srečanja z Jezusom. Takrat je bil še mladenič, čigar srce je prekipevalo od načrtov in idealov. Ko je nekoč ulice njegovega mesta prekrila debela snežna odeja, je stopil iz hiše. Kmalu zatem je presenečen odkril odtise bosih nog v snegu. Spoznal je, da je sledi za seboj pustil neki menih na poti proti svojemu samostanu. To je nanj napravilo globok vtis. »Če drugi opravljajo tolikšne žrtve za

Boga in za bližnjega – ali mu ne bi mogel tudi jaz česa izročiti?«^[10]

Tistega dne je mladi Jožefmarija tako kot Janez in Andrej šel za Gospodom, ki je tokrat svojo navzočnost pokazal s pomočjo *stopinj v snegu*. Morda so še mnogi drugi ljudje videli tiste sledi, toda za tistega fanta so bile neizpodbitno znamenje, da je Jezus hotel vstopiti v njegovo življenje. Njegov odziv je bil nato precej podoben odzivu tistih prvih Jezusovih prijateljev: »Rekla sta mu: Rabi (kar v prevodu pomeni učitelj), kje stanuješ? Rekel jima je: Pridita in bosta videla. Šla sta torej in videla, kje stanuje, ter ostala pri njem tisti dan. Bilo je okrog desete ure« (Jn 1,38-39).

Odkritje, da nas nekdo ljubi, v nas prebudi neznansko željo po tem, da bi ga spoznali. Ko se zavemo, da smo za nekoga pomembni, da nas nekdo pričakuje in da ima odgovor na naša

najgloblja hrepenenja, nas to spodbudi, da ga začnemo iskati. S pomočjo tistih stopinj je Bog hotel svetega Jožefmarija privedi do spoznanja, da je »v sebi že nosil božji nemir, ki je prenovil njegovo notranjost z globljim življenjem pobožnosti«. ^[11]___

Iskati Jezusa in ga najti je zgolj začetek. Od tega trenutka se lahko začnemo k njemu obračati kot k prijatelju. Poskusili ga bomo bolje spoznati tako, da beremo Evangelij, da se poglobimo v sveto mašo, da uživamo v njegovi bližini pri obhajilu, da mu strežemo v tistih, ki ga najbolj potrebujejo. In skušali mu bomo razodeti svoje srce, z našim Prijateljem bomo delili svoje radosti in bridkosti, svoje načrte in svoje neuspehe. Kajti vse to je navsezadnje molitev: »prijateljsko srečevanje in zaupen pogovor z njim, za katerega vemo, da nas ljubi« ^[12]___ – tako kot sta

ravnala Janez in Andrej, ki sta ves tisti dan preživela z Jezusom.

Da bi ljubil Kristusa!

Tistega dne, ko je mladi Janez srečal Jezusa, se je njegovo življenje spremenilo. Gotovo je imel pred seboj še dolgo pot: od čudežnega ribolova do potovanj z Jezusom po Palestini; od njegovih čudežev do poslušanja njegove besede, ki je srce navdajala z veseljem, in do njegovih ljubeznivosti do bolnih, ubogih in preziranih ... Predvsem pa so bili ključni tisti trenutki pogovora na samem z Učiteljem. Dialog, ki se je začel nekega popoldneva ob reki Jordan, bo trajal vse življenje.

Vsi iz izkušnje vemo, v kolikšni meri nas neko prijateljstvo lahko spremeni. Zato je razumljivo, da so starši pozorni na to, s katerimi prijatelji se družijo njihovi otroci. Ne da bi se zavedali, nas stik z našimi prijatelji preoblikuje do te mere, da

si naposled želimo isto kot oni in zavračamo iste stvari. Prijateljstvo nas tako poveže, da bi lahko rekli, da si prijatelja delita »eno sámo dušo, ki podpira dve telesi«. ^[13]

V tem pogledu zelo izstopa preobrazba mladega apostola. Njega in njegovega brata Jakoba so imenovali »Sinova groma« (Mr 3,17) in sodeč po nekaterih podrobnostih, ki so zapisane v evangelijih, ta vzdevek ni bil pretiran. Na primer takrat, ko so Samarijani Jezusu in njegovim učencem odrekli prenočišče ter sta se brata obrnila na Učitelja z vprašanjem: »Gospod, ali hočeš, da rečeva, naj pade ogenj z neba in jih pokonča?« (Lk 9,54). Kljub temu sta se sčasoma, ravno zaradi njunega naraščajočega prijateljstva do Njega, naučila ljubiti kot Jezus, razumeti druge kot Jezus, odpuščati kot Jezus.

Enako se lahko zgodi vsakomur od nas: srečanje z Jezusom in druženje z Njim nas spodbudi, da si želimo ljubiti, kakor ljubi On. Naj nas ne preseneti, če se ta želja polasti našega srca: pustimo, da se napolni s hvaležnostjo, ker Gospod hoče uporabiti nas, da bi njegova ljubezen postala navzoča na svetu. Tako se je zgodilo svetemu Jožefmariju. Tiste stopinje v snegu so mu dale globoko gotovost, da ima na tem svetu neko poslanstvo: »Začel sem slutiti Ljubezen, se zavedati, da srce od mene hoče nekaj velikega in da mora to biti ljubezen.«^[14] Odkrijmo v teh klicih srca tudi mi odmev Jezusovega glasu, ki ga velikokrat slišimo pri branju Evangelija: »Hôdi za menoj!«

Živeti z Jezusom vse naše življenje

Če se je Janez ozrl nazaj, ne bi za nič na svetu zamenjal tiste priložnosti, ki mu je bila dana, da je šel za Jezusom. Na tak način deluje Bog v vsakem

človeku: »Velikodušna ljubezen do Jezusa nagiblje k velikim delom in spodbuja vedno popolnejše želje. Ljubezen hrepeni kvišku in noče, da bi jo zadrževala kaka nizka stvar.«^[15]

Janezu se je zgodilo podobno kot Petru, Jakobu, Pavlu ... Bartimaju, Mariji Magdaleni in še mnogim drugim, odkar je Jezus prišel na svet. Gospodova navzočnost danes ni manj resnična kot je bila takrat. Nasprotno, Jezus je še bolj navzoč, ker lahko živi v vsakem izmed nas. Bolj kot to, da bi nas povabil k udeležbi pri poslanstvu, ki ga je On prejel od svojega Očeta, želi Jezus *ljubiti s pomočjo našega življenja*, iz notranjosti vsakogar izmed nas: »Ostanite v moji ljubezni« (Jn 15,9), nam pravi, da bi ta svet spravil s seboj, da bi sovraštvo nadomestil z ljubeznijo, sebičnost s služenjem, maščevanje z odpuščanjem.

Mladi apostol, ki je odkril Gospodovo ljubezen, ga je spremljal ob križu.

Pozneje je skupaj z drugimi apostoli prejel poslanstvo, ki je dalo obliko vsemu njegovemu življenju: »Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu!« (Mr 16,15). Tudi mi, če poslušamo svoje nemirno srce in iščemo Jezusa, če ga najdemo in mu sledimo, če smo njegovi prijatelji, bomo odkrili, da On računa na nas. Predlagal nam bo, naj mu vsak na svoj način pomaga v Cerkvi. Kakor prijatelj – ravno zato, ker nas ima rad –, nas vabi, da se pridružimo navdušujočemu projektu. »Jezus, ki je pot, danes kliče tebe, tebe, tebe, da pustiš svojo sled v zgodovini. On, ki je življenje, te vabi, da za seboj pustiš sled, ki bo z življenjem napolnila tvojo zgodbo in zgodbo mnogih drugih. On, ki je resnica, te vabi, da zapustiš poti razhajanja, razdeljenosti in nesmisla. Si upaš?«^[16]

Borja Armada

[1] Benedikt XVI., okr. *Deus Caritas est* (25. 1. 2005), št. 1.

[2] Frančišek, apost. spod. *Evangelii gaudium* (24. 11. 2013), št. 3.

[3] F. Ocáriz, zapiski z družinskega srečanja, v: *Obras*, IV-2017, str. 50 (AGP, Biblioteca, P03).

[4] Sv. Janez Pavel II., Govor na srečanju z mladimi v Kazahstanu, 23. 9. 2001.

[5] Benedikt XVI., Avdienca, 2. 8. 2006.

[6] Frančišek, apost. spod. *Christus Vivit* (25. 3. 2019), št. 129.

[7] Sv. Jožefmarija, *Pot*, zgodovinsko-kritična izdaja, opomba k točki 382.

[8] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 1.

[9] Sv. Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 300.

[10] A. Vázquez de Prada, *Ustanovitelj Opus Dei*, 1. knjiga, str. 90.

[11] Prav tam, str. 91.

[12] Sv. Terezija Avilska, *Lastni življenjepis*, 8, 5.

[13] Sv. Gregor Nazianški, Govor 43.

[14] A. Vázquez de Prada, *Ustanovitelj Opus Dei*, 1. knjiga, str. 91.

[15] Tomaž Kempčan, *Hoja za Kristusom*, 3. knjiga, 5. poglavje.

[16] Frančišek, Molitveno bedenje z mladimi, 30. 7. 2016.

.....

ljubezen-1-jezus-nam-prihaja-naproti/
(30. Maj. 2025)